

δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης

Βαγγέλης Τ. ,

Μάρτιος 2012, Αθήνα

Το πρωινό τηλεφώνημα εκείνης της Κυριακής αντήχησε στα αυτιά μου σαν φάρσα. «Ήρθε το χαρτί κατάταξής σας στο στρατό, να περάσετε από το αστυνομικό τμήμα να το παραλάβετε». Το ελληνικό κράτος, όμως, δεν αστειεύεται. Ιδίως μέσα σε συνθήκες οριακές για τη συγκρότησή του ως μηχανισμού διαμεσολάβησης και νομής της εξουσίας. Ο στρατός αποτελεί ένα από τα τελευταία αποκούμπια του, ένα από τα τελευταία ιδεολογικά εδάφη μέσα από τα οποία επιδιώκει να οριοθετεί και να ελέγχει εκείνο το κομμάτι της κοινωνίας που χαρακτηρίζεται για τη ρευστότητα του -τη νεολαία-, είναι ίσως η τελευταία ιδεολογική μηχανή που έχει παραμείνει συγκροτημένη ως τέτοια και συνεχίζει να ξερνάει μίσος, διαχωρισμούς, ψευδαισθήσεις και υποχρεώσεις.

Η όλη συζήτηση γύρω από την αύξηση της στρατιωτικής θητείας έρχεται να επικυρώσει μία σημαντική λειτουργία του στρατού σε καιρούς οικονομικής και πολιτικής κρίσης. Αυτή του στρατοπέδου συγκέντρωσης των άνεργων νεολαίων, των νεολαίων οι οποίοι πρέπει να παραμείνουν αποστειρωμένοι από τις κοινωνικές διεργασίες, που η ψυχολογία και ο χαρακτήρας τους δεν πρέπει να διαμορφωθούν μέσα σε ένα πλαίσιο λεηλασίας των ζωών τους, απουσίας ονείρων και τεμάχισης των επιθυμιών. Κάποιοι χιλιάδες να τριγυρνούν στους δρόμους της πόλης χωρίς-να-έχουν-στον-ήλιο-μοίρα, με τις προϋποθέσεις σφυρηλάτησης μίας κουλτούρας που θα εμφορείται από την αναγνώριση (και την άρνηση ταυτόχρονα) της ταξικής διαστρωμάτωσης της κοινωνίας, είναι η απαρχή ενός εφιάλτη για τα αφεντικά. Ενός εφιάλτη όπου οι αριθμοί μητρώου του ΟΑΕΔ και οι στατιστικές μπορούν να μετατραπούν σε ζωντανά υποκείμενα ικανά για την έφοδο στον ουρανό.

Μου έχουσε πει όλα αυτά τα χρόνια για την αγάπη για την πατρίδα. Αλλά αποφεύγουν να μου πουν ότι αυτό προϋποθέτει το μίσος για ότι δεν είναι δικιά μου πατρίδα. Εκεί που μου δείχνουν τα σύνορα που πρέπει να φυλάξω βλέπω ματωμένες χαρακιές πάνω στο σώμα του πλανήτη, από τις σάρκες εξαθλιωμένων ανθρώπων που αναζητούν σαν τελευταίο καταφύγιο επιβίωσης τον «δουτικό παράδεισο». Οι έμποροι ναρκωτικών, οι νταβατζήδες, οι μαφίες κάθε λογής έχουν πιο σίγουρες διαδρομές -κρατικά εξασφαλισμένες. Μου θυμίζουν ότι ο στρατός είναι ένα σχολείο για τη ζωή. Και αλλάζουν κουβέντα όταν τους υπενθυμίζω ότι και για τη φυλακή κάτι παρόμοιο λένε ότι είναι. Αλλά εκεί κανένας γονιός δεν είναι πρόθυμος να στείλει τα παιδιά του. Μου λένε με σιγουριά ότι ο ελληνικός στρατός δεν είναι σε εμπόλεμη κατάσταση. Αλλά δεν μου εξηγούν πως ερμηνεύουν όλοι αυτοί την αύξηση των -φανερών- κονδυλίων των στρατιωτικών προϋπολογισμών. Δεν μου εξηγούν τι κάνουν τα ελληνικά στρατιωτικά σώματα στο Κόσσοβο, στο Αφγανιστάν, στο Σουδάν, στη Σομαλία. Με περηφάνια μου λένε ότι ο ελληνικός στρατός εκσυγχρονίστηκε. Έχει και γυναίκες στις τάξεις του. Αλλά συνεχίζει να είναι ο τόπος όπου γίνεσαι πραγματικά άντρας. Είναι τα ίδια περήφανα λόγια του πατέρα προς τον γιο, για δεύτερη φορά. Την πρώτη ήταν για την επίσκεψη στο μπουρδέλο της γειτονιάς. Είναι απόλυτοι ότι η πατρίδα αγαπάει και σεβεται τα παιδιά της. Γι' αυτό και όταν το απαιτήσουν οι περιστάσεις θα τα στείλει στην πρώτη γραμμή να πυροβολήσουν αυτόν που βρίσκεται στην απέναντι μεριά, γιατί έχει διαφορετικό χρώμα, διαφορετική θρησκεία, διαφορετική σημαία πάνω από το κεφάλι του. Και στα μετόπισθεν σε έχει εξασφαλισμένο. Είναι τότε που μία από αυτές τις φιγούρες που σέρνονται στους δρόμους της πόλης, όταν θα σταθεί να ξαποστάσει κάτω από τον ανδριάντα ή την πλάκα που θα έχουν σηκώσει «προς τιμή σου», θα αναρωτηθεί ποιος είναι περισσότερο εξαρτημένος και ντοπαρισμένος, αυτός ή εσύ; Ο ένας από άσπρη σκόνη, ο άλλος από εθνικά ιδεώδη. Με πανικό μου λένε ότι αν δεν πολεμήσουμε θα μας πάρουν τη χώρα οι Τούρκοι. Απομονώνοντας ότι το ελληνικό κράτος ξεδιπλώνει μία συγυρισμένη επιθετική επεκτατική πολιτική τα τελευταία χρόνια σε αυτή τη γωνιά των Βαλκανίων. Αγνοώντας ότι πλάι στους αρνητές

στράτευσης από αυτή τη μεριά του Αιγαίου, υπάρχουν άλλοι τόσοι συνοδοιπόροι που το παλεύουν στον τόπο όπου έχουν γεννηθεί, από την απέναντι μεριά του Αιγαίου. Απνυδισμένοι στο τέλος καταλήγουν ότι με όσα λέω παραπάνω έχουν χαθεί τα ιδεώδη και τα ιδανικά μου. Δεν ήμουν ποτέ πιο σίγουρος. Τα ιδανικά του μιλιταρισμού και του ρατσισμού, της υποταγής στις διαταγές των ανωτέρων απλά-επειδή-είναι-ανώτεροι, της πειθαρχίας στη βάση μίας αφηρημένης σκληραγώγησης, της ομοιομορφίας, της εθνικής ενότητας εν τέλει, τα έχω αφήσει εκεί πίσω, όταν έκλεισα τα υπέροχα διδακτικά βιβλία του λυκείου.

Δεν σκοπεύω να αφήσω την καθημερινότητά μου για να εσωκλειστώ σε ένα στρατόπεδο. Αυτή την καθημερινότητα με τις γύρες σε σοκάκια της πόλης ποτισμένα με αναμνήσεις, αγκαλιά και πλάι πλάι με ανθρώπους που κοιτώντας τους στα μάτια βλέπεις τον σεβασμό, την έγνοια, την αλληλεγγύη. Δεν σκοπεύω να αφήσω συναισθήματα για να εσωκλειστώ σε ένα στρατόπεδο. Οι χαρές και οι λύπες, το γέλιο και το κλάμα, η ικανοποίηση, η περιέργεια, η αμφισβήτηση -και η εξωτερικεύσή τους- ξέρω ότι δεν έχουν θέση στην ομοιομορφία των κακί στολών. Δεν σκοπεύω να αφήσω τους φίλους και τους συντρόφους μου για να εσωκλειστώ σε ένα στρατόπεδο. Αυτούς τους φίλους και συντρόφους που σπάμε τα κεφάλια μας κάθε μέρα, στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, στις συλλογικότητες και στις λαϊκές συνελεύσεις για να χαράξουμε διαδρομές ενάντια σε αυτόν τον παρηκμασμένο κόσμο. Έχουμε κουραστεί με τις άνω τελείες. Θέλουμε να μπει, απλά, μία τελεία.

Χρόνος, λοιπόν, δεν υπάρχει για να ασχοληθώ άλλο με την «υποχρέωση στράτευσης». Η κοινωνική επανάσταση καρτερεί να βρούμε τα βήματα που θα μας οδηγήσουν όσο γίνεται πιο σύντομα κοντά της. Ως εκ τούτου θα είμαι με συνέπεια απών από οποιαδήποτε κλήση κατάταξης στον ελληνικό στρατό. Και αυτόν τον Μάρτη και κάθε φορά που το πρόσωπο της εξουσίας θα στέκεται στο κατώφλι της πόρτας απαιτώντας τη συμμόρφωσή μου.

Ούτε για μία ώρα, ούτε για ένα λεπτό, λοιπόν...